

**VE TMĚ
JSME
VŠICHNI
STEJNÍ**

JULIA HEABERLIN

VE TMĚ
JSME VŠICHNI STEJNÍ

Copyright © by Julia Heaberlin, 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Lipšanský, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1166-6 (pdf)

**VE TMĚ JSME
VŠICHNI STEJNÍ**

Julia Heaberlin

VENDETA

Pro Deyaniru Montemayorovou Martinezovou,

drahou přítelkyni,
krásnou imigrantku,
americkou občanku,
anděla nad námi.

Querida amiga
Inmigrante hermosa
Ciudadana estadounidense
Ángel arriba

Trvá zhruba osm až deset hodin, než vykopete hrob, a ještě o něco víc, pokud tak činíte ve tmě. Pět až šest hodin, jestliže máte pomocníka. Není to jako ve filmech. Potřebujete víc než jen dobře naostřený rýč. Potřebujete motorovou pilu, abyste přerežali kořeny stromů. Krumpáč. A i když budete mít štěstí a nenarazíte na kameny, můžete se dostat na texaský jíl, který se chová podobně jako kamení. Vždycky s sebou mám skládací a svinovací metr, protože musíte udělat díru mnohem větší, než se vám původně zdá. A musíte kopat dostatečně hluboko, aby lidé a zvířata necítili hnijící tělo, až půjdou kolem. Abyste měli jistotu, musíte nahoru navrstvit přes pětadvacet centimetrů zeminy. Sečteno a podtrženo, pokud se ptáte na můj názor, nemyslím si, že Bransonovic holka bude někdy nalezena. Nikdy jsem neviděl takovou akci jako při hledání jejího těla. Každá farma. Každá píď země kolem jezera. Policisté dostali barevně rozlišenou mapu a šli podle ní centimetr po centimetru, rok po roce, dokud ji celou neprošli. Řeknu vám, že pokud ta holka byla pohřbená někde tady a pokud byla pohřbená rychle, udělal to někdo, kdo zná zdejší půdu. Mohl to být farmář. Nebo někdo, kdo často vraždí.

Albert Jenkins, 66 let, hrobník

Výňatek z dokumentárního filmu *The Tru Story*

ČÁST PRVNÍ

Ztracena

1

Sama o sobě představuje zlou, zlou záhadu. Cítím to v morku své zmrzačené kosti, té, kterou mi otec zlomil, když jsem byl dítě. Moje ruka se nikdy nemýlí.

Dotknu se jí špičkou boty, jako bych to udělal u nějakého zvířete, o němž bych si myslel, že je mrtvé. Oko zamrká. Není mrtvá. Možná napůl mrtvá. Panuje vedro tak veliké, že i cvrčci žadoní o milost.

Na tyhle kraviny nemám čas, Bože.

Sakra s tím. Proč není pes? Ve zpětném zrcátku vypadala jako zraněný pes. Proto jsem otočil nákladák. Tak dobrá, nejdřív jsem slyšel, jak mi Bůh říká: „Zastav.“ Pak jsem se podíval do zpětného zrcátka a uviděl za ohradou jakousi hromádku.

Zastavil jsem a v hlavě si vše sesumíroval. Nechám dát psa do pořádku. Seděl by pak na tom prázdném místě spolujezdce, kde vždycky funěl a šklebil se Chance, než se mu před třemi měsíci objevila v krku ta velká uzlina.

A teď tohle. Záhadná dívka leží tiše mimo hlavní silnici, hlava jí září jak nějakému pouštnímu andělovi s ustřiženými křídly. Může jí být dvanáct, možná třináct. Deset. Sakra, nevím. Dnešní holky pro chlapa jako já vypadají na patnáct, a přitom je jim jedenáct.

Leží bosá na spálené zemi tak metr za ostnatým drátem plotu, na druhé straně řvou pod tíhou nákladů a vedrem kamiony. Rty má rudé jako Sněhurka. Přes jedno její oko je pevně převázán šátek se zlatými flitry, jako by ji obvázála princezna. Možná *ona sama* je princezna. Nebo možná jen obyčejná dívka bez možnosti použít náplast.

Neměl jsem si dávat při obědě to třetí pivo.

Kolem není nic jiného než spálené pastviny. Nevidím na ní žádnou čerstvou krev. Určitě sem nepřišla od dálnice a nepřelezla ostnatý plot. Jsem docela zdatný muž, a ačkoliv se mi to povedlo, stejně si cucám krev z palce. Ne, musela přijít z pole, odnikud, s laskavým svolením mého dobrého přítele Boha.

Nechal mi ji zcela na milost. Její bílé šatičky jsou nasáklé potem. Paže rozprostřené nad hlavou tvoří písmeno V. Pár modřin na tváři a rameni, kde má šaty roztržené. A je vyzáblá. Svými koleny a lokty by mi sotva ublížila, kdyby se začala bránit.

Její hrudník se náhle začne rychle zvedat a klesat, jako by byla uštváný jelen. Více živá než mrtvá, říkám si teď. Její oko, to nezakryté, na chvíli prohlédne. Hned se však zavře pevně jako škeble. V černočerné tmě té hlavičky probíhají zásadní životní otázky. *Jak je lepší zemřít? Nechat se vysušit sluncem jako slanina a stát se potravou ptáků? Nebo být zabita rukou cizince z dálnice?*

Po celém těle mi stojí chloupky. Nejsem blázen. Znám spoustu podfuků. Dívky nastražené jako návnada. Říká se, že tento úsek texaské dálnice je jen samá obloha a nekonečná palačinka. Zrovna před chvílí jsem v bistru u cesty poslouchal několik řidičů kamionů, kteří si přítakávali, jak je tenhle kousek Texasu důkazem placatosti

Země a že zeď Donalda Trumpa nás má tajně chránit, abychom z té desky nepřepadli.

Rychle se rozhlédnu kolem dokola. Jen dívka a já.

Přistoupím blíž. Stín mého těla ji celou překryje.

Tehdy se pohne. Z posledních sil, jež jí zbývají, se snaží zvednout.

Nyní vidí vše, dokonce i s tím třpytivým šátkem převázaným přes jedno oko.

Velký chlap. Velký nákladák se spoustou skrýší. A pobyt za mřížemi ze sebe nesmyjete, jakkoliv byl krátký.

Rozum a štěstí jsou nemožná kombinace. To se píše na lístečku, který mi moje sestra Trumanell nalepila na volant. Zrovna ujíždí na Marku Twainovi. Pořád mi všude po autě lepší tyhle životní moudra a motivační blbiny, aby mne povzbudily na cestách.

Dívka nevydá ani hlásek. Nežadoní o vodu. Nic. Slunce se odráží na tom jejím zatraceném šátku, takže ji pořádně nevidím.

Natáhnu se a strhnu jej. Pak teprve dívka vydá nějaký zvuk, ústa otevřená jako díra do země. Projíždějící devítinápravový truck přehluší její křik. A já vidím, co skrývala.

2

Jedno z jejích očí září jako diamant. To druhé je ze tří čtvrtin zavřené, propadlé, nic je neudrží otevřené. Vím, co to znamená.

Můj táta přišel o oko jako dítě. Podle nálady nosil buď pásku, nebo špatnou protézu. Ta vypadala, jako by ji pro svou potřebu vyrval hnědookému medvídkovi. Před otcem nic nebylo v bezpečí, zvláště pokud šlo o jeho potřeby. Když mi bylo osm let, táta náhodně zaslechl, jak vykládám vtip na toto téma. Moje chyba.

Rád mně a Trumanell připomínal, že většina pirátů nenosila pásku přes oči proto, že přišli o oko – nosili ji kvůli bitvám na lodích, aby mohli vraždit lidi v černočerné tmě. Tak se nám snažil říct, že i on se ve tmě umí dobře pohybovat.

Chybějící oko mě nutí plně si uvědomit, že dívka je další z Božích zkoušek, jakési znamení.

Zaměřím se na druhou stranu její tváře, na oko, které jasně září a je plné hrůzy.

„Náš táta neměl oko,“ řeknu konverzačním tónem. „Lidé tady kolem přicházejí o různé části těla. Ruce. Palce. Nohy. Prsty. Farmářské nářadí, válka, petardy – něco si ukousnou a ty pokračuješ v práci. Tady na to nikdo nedbá. Můj táta říkal, že díky jednomu oku je silnější.“

Ve skutečnosti můj táta říkal, že když se na ně přímo podívám, mohlo by mě jeho oko z medvídka oslepit.

Po celou dobu, kdy mluvím, slyším v hlavě Trumannell. *Nedotýkat. Nedotýkat. Dostaneš to.* Oba vnitřně známe pravidla smůly a z téhle dívky smůla žhne jak děsivá chřipka. Chytila to od někoho jiného. Tak smůla funguje, je to bakterie, která se pohybuje co nejrychleji od jednoho ke druhému, aby ho smrtelně objala, vděčná za vše, co získá.

Stále ještě bych mohl odejít.

To zdravé oko mocně jiskří zeleným drahokamem. Říká, že dívka už se rozhodla. Raději zkusí štěstí s tím velkým chlapem ve velkém trucku, než by tu zůstala sama ležet na zemi s hromadou chřestýšů a krkavců kolem sebe.

„Jmenuju se Wyatt,“ povídám. „Dokud mi neřekneš, budu tě nazývat Anděla, protože jako anděl vypadáš. Hlava ti září. Ruce jsi měla rozhozené, jako bys dělala místo ve sněhu andílky v prachu. Dělala?“ Žertuju, snažím se tak, aby se uvolnila a já ji mohl hodit do nákladáku bez nějaké scény. Žádná odezva, dokonce ani náznak úsměvu. Sakra, taky nikdy nemusela vidět ani vločku sněhu. V západním Texasu dokonce některé děti nezažily do svých pěti let déšť.

Popadne láhev s vodou, kterou jí nabídnu, a prolije ji hrdlem až moc rychle. Když pak konečně přestane kuckat, podám jí kousek sušeného hovězího – to jsem původně chtěl použít, abych vylákal svého nového, zatraceného psa z pole.

Moje prorocká kost se znovu ozve. Uklidním chvění ruky a najednou vidím v trávě to, co jsem měl vidět.

Nebojím se pampelišek. Jen na ně nemám dobré vzpomínky. Dívka je pečlivě rozložila do kruhu kolem

sebe jako pohádkový ochranný kruh. Buď to, nebo jí někdo ozdobil hrob, než ji pošlapal.

Hromádka květin u jejích nohou má odfoukané hlavičky a na slunci už se kroutí. Kleknu si a počítám stonky. Sedmnáct přání. Na našem poli jsem ve svůj nejhorsší den napočítal nejvíc padesát tři, ale nešlo o padesát tři samostatných přání, jen o jedno velké, zoufalé, znovu a znovu.

Kdoví, na co ta dívka myslí? Co si přeje? Víím jen, že jsem jednou nohou v jejím pampeliškovém hrobě, druhou venku, a ten pocit se mi nelíbí.

Trumanell si hrávala hry s lučnými květinami, když jsme se schovávali v poli vzadu za domem. Vyprávěla mi příběhy, aby mne zadržela a já neběžel s kapesním nožem zabít našeho otce, který se každý druhý den chlubil, že má právo nás sfouknout jako plamen svíčky.

Trumanell by řekla, že modré vlčí boby jsou kousky rozbité oblohy. Šimrala mne kastilejou, indiánským štětcem, a tvrdila mi, že duchové malých indiánů vymalovávají při západu slunce jejich okvětní lístky oranžově a žlutě. V noci se kukuřičná sláma měnila ve vojáky a ti na nás dávali pozor, abychom se mohli schovat. A podobné hloupé věci.

Od deseti let jsem věděl, že tyhle pohádkové kraviny nefungují.

Ty modré kousky rozbité oblohy? Nejsou z krásných květin. Jsou vytvořeny ze skla.

Ale na svoji ruku dám. Říká: *Běž pryč. Nechod' do vězení, i když tam možná patříš.*

Tahle dívka mi připomíná Trumanell. Pocítila věci, jaké by nikdy neměla cítit. Vidím to v tom velkém, zeleném oku, které se musí snažit za dvě. Stále doufá ve svůj

malý kousek modrého nebe. Věří v kouzelné kruhy, pro jistotu, co kdyby to fungovalo.

Přestanu váhat. Tohle je na tobě, Bože. Vkročím zcela do jejího kruhu a zvednu ji. Ochabne mi v rukou jako malé dítě, skloní hlavu a opře se mi bradou o hrud'. Ona je dítě. *Nezapomínej na to.* Moje sestra na mě mluví, i když trčí doma přes dvacet kilometrů odtud a buď vaří, nebo čte jednu ze svých knih.

V půli cesty k nákladáku ke mně dívka pomalu otočí tvář. Otevře rudá ústa a já vidím, že i jazyk má podobně červený.

Proto neočekávám, co přijde. Nevidím, co má v ruce. Přiloží si na rty pampelišku a plnou silou ji na mne vyfoukne. Její přání mne zasáhne do tváří jako kýchnutí, chmýří pampelišky mi vletí do nosu, usadí se na řasách.

Beru to jako varování, že komunikuje s vyšší mocí. Šetří si dech, zlato.

Bůh slyší tebe i mě každý den, a podívej, kde jsme.

Když otevřu nákladák, abych ji položil dovnitř, vyletí ven jedno z Trumanelliných pořekadel, myšlenka nějaké staré irské dámy.

Osud není orel, plíží se jako krysa.

Když odjíždím, vidím ve zpětném zrcátku, jak se papírek třepotá, zachycený v ostnatém drátu.

3

Trumanell je stínem na verandě, čeká. Dívčino tělo zplihle leží v mých rukou, zlatý šátek se jí leskne kolem krku. V plném žáru slunce holka vypadá jako v jednom ohni. Když má oči zavřené, nehádali byste nic zlého.

Stín naší babičky na verandě se vši jistotou znamenal, že ohrožení pominulo a můžeme se bezpečně vrátit z pole. Potom mamá Pat zemřela a vše zůstalo na Trumanell. Bylo jí deset.

Úplně jako bych slyšel, jak to Trumanell v hlavě rotuje podobně jako uvnitř hodin, když mi podrží dveře, abych mohl projít. *Odkud ta dívka je? Proč nezavolal policii?* Trumanellinu broskvovou tvář zbrázdí vrásky obav, stejně jako poprvé, co pamatuju, když se na mne upřeně dívala přes příčky dětské postýlky, kterou táta vyrobil. Její tvářičce chyběly čtyři dny do pěti let, takže mně byly sotva dva roky, oba nevinní.

Trumanell vylezla na postýlku a právě včas mi svýma jemnýma, horkýma ručkama zakryla uši. Odněkud zdálky jsem zaslechl křik, jakoby ze zavřené skříně. To je ten den, o němž Trumanell říká, že otec zabil naši matku. Byla zpopelněna, bez pitvy. Od té doby, pokud mohla Trumanell odvrátit svýma holýma rukama zlé věci, udělala to. Její ruce mne v poslední chvíli, než jsem mohl

být spatřen, vtáhly do podkroví stodoly, když jsem lezl po žebříku, červené tenisky na poslední příčce. Tříkrát vrazily jednu pštrosovi, který utekl z vedlejší farmy, roztrhal naše štěně na kusy a pak šel po mně. Její ruce všily tajné kapsy do lemů záclon, abychom v nich mohli schovat jakoukoliv možnou zbraň.

Steakový nůž, pistoli, pletací jehlici, plechovku dezinfekčního prostředku. Věděl jsem jen, že Trumanell mou záclonu nikdy nenechávala prázdnou. Když jsem tam sáhl, vždy v ní něco bylo. Táta nás občas udeřil. Ale častěji na nás šel psychologicky.

Mysl Trumanell se stávala její třetí rukou. Dokázala tátou přechytračit v devíti případech z deseti. *Moje chytrá holka*. Tak jí říkal po láhvi Jacka. Pojmenoval ji Trumanell, protože je to holčičí i klukovské jméno, aby jí tím každý den připomínal, že chtěl dalšího chlapa, pokračovatele rodové linie. Sám jsem jí tajně říkal True – Ryzí –, protože taková byla.

Když procházím kolem ní, přitiskne Trumanell jednu ze svých magických rukou Anděle na čelo. Kontroluje, jestli není mrtvá. Cítím povzdych, Andělin, nebo svůj. To proto, že ruka Trumanell na jejím čele je jako ruka Panny Marie. Chladivá jako řeka, zklidňující bolest ve všech částech těla. Její ruce vás donutí se vznášet, voda vás všude omývá, ryby vás šimrají na nohou, tvář vám hřeje slunce.

Položím Andělino tělo na pohovku. Oči stále zavřené. Na spodní straně polštáře, na němž nyní spočívá její hlava, se nachází stará, krvavá skvrna, co zbarvila šest různých květin dohněda, jako by je zasáhla zima. Trumanell udržuje dům vyblýskaný, jen tento polštář zůstává skrytý, neviditelný, protože pamatuje jeden ošklivý den.

„Říkám jí Anděla,“ oznámím.

„To není dobrý nápad,“ zašeptá Trumanell.

Dívka rychle otevře oči a hned je zase podobně spěšně zavře. Její strach prostupuje celou místností. Má pravdu, když mi nevěří, mně, synovi lháře, dobrému stejně jako jeho otec, pokud ne lepšímu.

Ve vlasech jí uvázla hlína a pampeliškové chmýří. Jizva na hlavě sluncem zrůžověla. Fialový lak na nehtech je téměř pryč.

Letmý pohled na Trumanell by měl Andělu uklidnit. Dívka si může myslet, že já jsem ďábel, ale Trumanell je hnědovlasá žena s hnědýma očima, 53 kilo, 165 cm, při pohledu na ni se vám zatají dech, skutečný anděl v této místnosti.

Trumanell si zastrčí pramínek vlasů za ucho. Známká toho, jak je nervózní.

Ještě jsem jí ani neřekl, že Anděla je jednooká jako táta, nebo o pampeliškách rozložených kolem ní do kruhu, či o tom, co mi na poli říkala kost v ruce, ani jak na mne dívka vyfoukla chmýří smůly tak chladně jako kouř z cigarety.

Lila, s černou ofinou do čela a slavnostní tváří, nás tři sleduje z obrázku na zdi. Táta vždycky říkal, že jedno Lilino oko dokáže vidět vše. Vídali jsme, jak se hýbe. Já to vidím pořád.

Vůbec nezáleží na tom, že jsem už dost velký, abych věděl, jak Lilu ožívují pevné body a hra světla a stínů nebo jak moc se z nás táta snažil udělat hlupáky. Podle toho, co říkal, byla Lila naše sedmnáctiletá sestřenice, která se na Vánoce oběsila na pozemku starého blázince poblíž Wichita Falls. Našli ji viset na červené stuze ze stromu.

Každého 24. prosince nás otec k tomu stromu zavezl. Podle jeho instrukcí si Trumanell vždycky uvázala do vlasů červenou stužku z dárku, který zabalil a dal na kuchyňský stůl. V tom balíčku bylo vždy něco dobrého. Růžový kašmírový svetr, zlatá láhev Gucci Guilty, mobilní telefon.

Trumanell se dívala a já musel vylézt na strom a uvázat červenou stužku na vysokou větev jako oprátku. *Váš život je přesně jako ta tenká stuha, říkával, kterou můžu přestříhnout.*

Trumanell si sedne na podlahu se zkříženýma nohama jako dítě a váže neviditelný pramen vlasů do podoby lana. Táta vždycky trval na tom, aby Trumanell měla vlasy pevně svázané do drdolu. Kdysi, když chodila do čtvrté třídy, jí prstem od arašídového másla jeden volný pramen vecpal zpět do drdolu, a tak ji nechal jít do školy.

Arašídové máslo a Nelle, co má drdol jako chrt, a všichni chceme její smrt, neb nechce přidat další vrt, třeba trochu želé. Tohle zpívali kluci na hřišti. V půlce školní docházky z tvaru jejího jména Nelle přešli na Želé, protože jim nikdy nedovolila dotknout se míst na těle, kde se zakulatila.

Ne že by nakonec nevyhrála. Kluci měli Trumanell rádi.

Ten drdol dělal Trumanell hezčí. Vplétala si do něj květiny a falešné drahokamy od mamá Pat. Všechny dívky ve škole začaly nosit drdol, i když v televizi jej nikdo neměl. Tak moc se každý chtěl podobat True, tak byla oblíbená.

Trumanell vypadá pěkně i teď, když si dělá starost o Andělu a vlasy jí padají dolů. Volně. Přál bych si, aby

mohl být volný i zbytek její osobnosti. Přál bych si, abych k ní nemusel přivádět svět. Dělal by mi skvělou společnici v nákladáku. Zadržela by mne, abych nezvedal věci, které nemám. Ale ne, moje velká sestra říká, že bude čekat tady, až se budu vracet. Oba víme, že ve skutečnosti čeká na tátu. Teď je to deset let, co se věci zvrtyly. Takže už jí je dvacet devět. Pořád vypadá na devatenáct.

Od šesti do osmi, to je nyní její čas. Vstává za úsvitu, aby čistila věci, které není třeba čistit, bloumá zahradou, sbírá broskve, zpívá si jednu chvíli písničku od Patsy Cline, druhou od Beyoncé a pořád mi říká, že všechno bude v pořádku.

Trumanell je jediná, kdo věří, že mou duši lze stále spasit. Na sto deset procent nejde. Bůh a já máme vzájemnou dohodu. Naše rozhovory, Jeho zkoušky – to jen tak ubíjíme čas. Tenhle velký, bílý dům je mým očištěním.

Vtipkuju s Trumanell, že bych mohl skončit s nákladní přepravou a proměnit toto místo v muzeum. Mohla by sedět na verandě a prodávat sladký ledový čaj a máminy skořicové placičky zabalené do potravinové fólie.

Mohli bychom si účtovat vstupné jako ten zasraný LBJ Ranch, kam náš šestatřicátý prezident zve lidi do svého cihlového domu na prérii, jako by to byl Tádž Mahal.

Použil bych jen pár kapek červené barvy na všechnu tu vytrvalou bílou na domě, protože méně je vždy více. Nechte pracovat fantazii, není třeba názorných ukázek. To mě táta naučil. Opět bych zasadil pšenici a vyprávěl skutečný příběh arašídového másla a Nelle dětem, které si na sousedních polích o nás vymýšlejí různé věci. Že popíjím pivo u jejich zadních dveří, vyju na Měsíc, děším je,

až mají plné gatě, že jsem převálcoval a otočil na střechu jejich pick-upy u našich vrat pro dobytek. Každého 7. června jsem se schoval a slyšel je vyřvávat.

Trucku, trucku, kdo v tobě přebývá? Jeden blb – anebo dva?

Z kraje svatozář! Ukaž nám svou tvář!

Ani po deseti letech nemá nikdo ve městě úplný přehled o tom, co se stalo zde u Bransonových. Jen zatřesou vraty pro dobytek, vztekají se a rádi by věděli.

Anděla zase hraje na pohovce mrtvou. Trumanell stále sedí na podlaze, zívá a říká, že by šla spát, i když je teprve odpoledne.

Zato Anděla náhle vyskočí a žene se ke dveřím. Tehdy poprvé vidí mou zbraň.

ČÁST DRUHÁ

Odette

Protože když už se má něco stát, můžeš jedině doufat, že se to třeba nakonec nestane.

Oblíbený citát Odette Tuckerové,
z knihy *Chladnokrevně*

4

Nemovitost Bransonových se zvedá v dále podobně jako Moby Dick z moře – velká vnitrozemská velryba, která jako by vyděsila vše po cestě. A v podstatě tomu tak je.

Takže z ní nemám dobré pocity. Nikdy jsem neměla, zvláště když jsem tam musela zajet. Jestliže je dům vražedná velryba, pak minulost je zatoulaný žralok, co krouží kolem jejího těla a čeká na mne.

Před deseti lety tu došlo k fanatickému záchvatu zběsilosti. Stroje proti skále, zbraně proti sklu, kov proti hlíně. Více než dvě stě lidí se prohnalo vraty pro dobytek a nečekaně zaútočilo na farmu. Dědové, otcové, bratři, strýcové, doktoři, právníci, farmáři, učitelé, instalatéři.

Hledali devatenáctiletou Trumanell pomocí lopat, rýčů a detektorů kovu. Pažbami pušek rozbili okna, roztrhali pásku ohraničující místo činu, pošlapali pšenici, vykopali díry, až krysy a hadi utíkali ze svých nor přes pole proměněné v apokalyptický měsíc posetý krátery.

Tehdy zmizel také Trumanellin otec Frank Branson, podezřelý číslo jedna. Jeho syn Wyatt měl číslo dva. Trvalo to dvacet dní. Místní policisté – v naprosté menšinně – mohli buď tasit zbraně a namířit je na lidi, s nimiž sedávali v kostele v jedné lavici, nebo zůstat v pozadí a sledovat, jak jim ničí místo činu.

Vedl je můj otec. Na jeho rozkaz zůstala policie stažená a nechala město pracovat. Tu noc, kdy se nájezdníci vyčerpali, přišla divoká bouře. Všechny vykopané díry proměnila v blátivá jezírka. Zbytky pásky z místa činu odletěly té noci na kilometry daleko a zapletly se do větví vysokých stromů, rozervané žluté stužky vyzývající Trumanell, již ve městě milovali, aby se vrátila domů.

Stále každé jaro vidím kousky žlutého plastu zapleteného do ptačích hnízd a orobinců a říkám si, jestli je to ta páska, která odletěla od Bransonových. Vždycky jsem uvažovala, jestli mi tím Trumanell neposílá nějaký soukromý vzkaz a že nejde jenom o roztrhaný sáček od arašídů, který jsem našla, když jsem jednou vyšplhala na starý dub se podívat.

Šlápla jsem na pedál a jela stotřicítkou, za mnou se zvedal červený prach. Z policejní vysílačky přicházejí zprávy jako z komiksu: *Veverka brání ženě ve vstupu do domu. Muž na Halsall 3262 tvrdí, že jej manželka udeřila jeho baseballovou pálkou pro štěstí.*

Nikdo si nepovídá o tom, proč jsem sama, vyděšená, a překračuju rychlost na silnici v prérii, kolem níž se míhají stromy jako plachetnice, a proč myslím na svého tátu, již nežijícího skvělého šerifa ve městě, který mi říkal, že se nikdy nemám vracet do tohoto malého texaského pekla, do téhle díry, jedině že bych chtěla pohřbít jeho popel. *Nepokoušej se zjistit pravdu o Trumanell. Některá tajemství je lepší nechat neodhalená.*

Přesto jsem se vrátila. Před pěti lety jsem skutečně pohřbila jeho popel vedle matčina na hřbitově Sváté Trojice na okraji města a jako začínající policistka jsem následovala práci mého otce i dědečka. Přitáhla jsem sem i svého zcela nového manžela, právníka z Chicaga jménem Finn

(podle Hucka Finna), jenž souhlasil s přestěhováním do mého rodného města na pět let na zkoušku. Dobře věděl, co pro mne znamená 7. červen 2005 a proč jde o černý den v mém kalendáři. Věděl, jak moc je noc, kdy zmizela Trumanell, propojena s mým vlastním příběhem.

Lidé se ani moc nedivili, když přijel stěhovací vůz a vyložil moje věci, místo abych dům prodala. Rodáci se často vracejí, zvláště ti, kdo přísahali, že tak nikdy neudělají. Texas je příjemný jed, který sajete z matčiných prsou. Čím starší jste a čím dále se dostanete, tím více se vám dostává do krve.

A pak tady mám vlastní zájmy. Říkali mi, že jsem mimořádná, statečná dívka, už od tří let, kdy jsem vylezla po žebříku s plastovou krabičkou, do níž jsem chytila vzteklého netopýra, který se nejspíš chystal pokousat mou jedenáctiměsíční sestřenku Maggie. Nikdy nezapomenu, jak se smála a ukazovala na smrt kroužící kolem její hlavy.

Ve skutečnosti *nejsem* statečná. Dokonce ani nechci. Jen se vždy bojím, že k jedné horší věci dojde pravděpodobněji než k jiné.

Bojím se, že je pravděpodobněji horší, když má sestřenice zemře, než když spadnu ze žebříku, který pro ni musí představovat mrakodrap. Bojím se, že nebýt policistou jako můj otec je zřejmě horší, než jím být. Bojím se, že pravděpodobněji je horší nechat věci zde nedořešené, než jít a dokončit je.

Bojím se, že by se dnes věci mohly zhoršit, kdybych sem přivedla svého partáka, který si myslí, že Wyatt Branson je šílený a měli jej zavřít už před mnoha lety, i když neexistuje žádný důkaz, že zabil svou nezvěstnou

sestru a otce. I když Wyatta našli tu noc daleko od domu, pomateného, dole u jezera. I když na případu Branson dělal můj táta a až do smrti tvrdil, že Wyatt je nevinný.

Projedu kolem Wyattova kamionu a doufám, že jde jen o další falešný poplach. Od chvíle, kdy se minulý měsíc odvysílal ten štvavý dokument k desátému výročí, ztrojnásobil se počet tísňových volání na stanici.

To proto, že agent FBI v důchodu, sedící ve svém značkovém, aksamitovém křesle, tvář napůl ve stínu, před světem prohlásil, že Wyatta podezřívá jako vraha – sériového vraha –, jímž stále je.

Následoval stříh od aksamitového křesla na dychtivé a prosté tváře tří odbarvených blondýnek a jedné zrzky na motorkách, obdivovatelek, které jezdí za Wyattem na jeho dlouhých cestách s přepravním truckem a zveřejňují, kde se právě nachází.

Jedna z nich tvrdila, že viděla Wyatta kupovat „podezřelé modré šaty“ ve Walmartu kousek od Beaumontu. Ta zrzavá, nejhezčí z nich, si odhodila vlasy stranou, aby předvedla červené skvrny na hrdle. Tvrdila, že Wyatt jí sevřel krk během sexuálního styku na záchodcích odpovídavla. „Už nikdy nebudu mít sex se slavným chlapem,“ přísahala vážně, zatímco kamera jí zabírala výstřih. „Šlo o žhavý sex, ale myslela jsem, že umřu.“

Při tvorbě tohoto dokumentu se spojil oskarový režisér s velmi dobře známým novinářem, ale stejně nic nepochopili a šli na to špatně. Celé to měli špatně.

Doufám, že ten anonymní tip je také špatný. Ta jednoduchá věta mě ale donutila nastartovat motor.

Wyatt Branson tam má dívku.

*

Čerstvý nátěr na Bransonově domě oslnivě svítí bílou barvou, ulepenou z horka, pouze tři týdny starou. Pole je posekané jako oholená tvář ženicha, jak se teď o ně Wyatt stará.

Pootevřu okýnko, zpomalím a poslouchám, jak pneumatiky drtí štěrk. Je to jediný zvuk, který slyším. V červenci je vždy vedro a naprosté ticho. Určitý druh splínu, jenž rozbolí srdce, jako by z hlíny stoupal smutek za každého mrtvého, který kdy žil.

Rozhodla jsem se zhasnout světa. Nezapnula jsem sířenu.

Wyatt bílí dům každého 7. června – zdi, okenice, šindele, sloupky. Dělá to, protože „Trumanell na tom trvá“, ačkoliv si myslí, že na světě není tolik bílé barvy, aby zakryla věci, jež se v domě odehrály.

Wyattův rituál bílení je známkou začátku léta. Probudí ve městě smutek po zmizelé dívce. Majitel obchodu Dicky's Hardware, který se nechce s Wyattem zaplétat, mu pošle pravidelně osmdesát litrů barvy Chantilly Lace, tedy Chantillská krajka, s čtyřicetiprocentní slevou, k tomu tři válečky a dva štětce zdarma.

Wyatt tvrdí, že Trumanell vybírá každý rok ze vzorků barev, jaké on přinese domů, ale ona vždy vybere barvu Chantillskou krajku.

Ne Svatební závoj, protože Trumanell deprimuje, že si na nevěstu jen hrála, když šla uličkou v kukuřici na hlavě pouze se závojem sedmikrásek. Ani barvu Mořská perla, neboť nikdy neslyšela šum oceánu, pouze v mušli, jež se objevila na poli kdoví odkud. Ani Lilie, protože ty voněly na pohřbu mamá Pat. Ani Měsíční paprsek, neboť

měsíc jim venku v polích nebyl vždy kamarádem. Ani Kost, protože jí to připomínalo zvuk praskající paže jejího bratra.

Otevřu dveře auta, ani se nesnažím nedělat hluk, myslím, že Wyatt o mně už stejně ví. Když mi bylo šestnáct, říkal Wyatt Branson, že slyší pohyb mých řas. Tvrdil mi, že můry, ty velké kousky létajícího papíru, mají nejlepší sluch na světě a on umí slyšet stejně jako ony. Wyatt uměl skvěle lhát.

Rozhodla jsem se, že dnes mu budu věřit. Slyší, když mrknu, jak těžce polykám, jak jsem vkročila na rozklíženou verandu.

Pole jsou ve všech směrech pustá. Stodola přesto stále stojí. Wyatt neobdělává půdu, nechová dobytek ani koně už přinejmenším pět let.

To, co by mělo vypadat zcela běžně, spouští drobné výstrahy.

Ženské šaty – nikoliv modré – visí osamoceně na prádelní šňůře.

Hadice stočená kolem obří láhve přípravku na hubení plevelu s vinětou s pampeliškami.

Plechovky barvy sestavené na verandě do fantastické podoby pyramidy.

Růžové netýkavky, Trumanelliny oblíbené, zasazené v květináčích do bohaté a vlhké hlíny.

Těžké závěsy, které visely v oknech ještě za mého dětství, pevně zatažené.

Jemně zaberu za zástěnu na dveřích. Na petlici.

To ticho, nekonečně bílé ticho.

Říkám si, jak jiný by to byl život, nebýt toho netopýra, jenž určil další chod věcí.

Nutí mne to věřit, že by se vše mohlo v dobré obrátit,
kdybych to zkusila.

A to dokonce i po onom 7. červnu 2005.

Zvednu ruku, abych zaklepala.

5

Wyatt otevře až po minutě mého klepání. Domovní vchod zcela zaplní svým tělem. Má na sobě běžné oblečení, bílé tričko, vyšisované levisky, staré boty se stopami po deštích, prachu a lejnech. Za zástěnou míří glockem. Na moji hlavu.

Zcela mi blokuje pohled dovnitř. Nepohne se, aby oddělal petlici ze zástěny poničené od vos. Jedna se k zástěně přilepila, hlavičku plnou skvrn černých jako černé kapky tetování muže, který spáchal vraždu. Během dospívání jsem zjistila, že vosy a vězni takto označení jsou tím zuřivější.

„Odette, to je překvapení.“ Úsměv mu zbrázdí tvář. „Jdeš si pro nášup?“

„Sklon tu zbraň. Dělán jen svou práci. Přišlo mi hlášení a musím je prověřit. Když to neudělám já, udělá to někdo jiný ze stanice. Asi bys měl dát přednost mně.“

Nic neřekne, jen se stále šklebí. Vždycky se choval jako primitiv, agresor i ochránce současně, a ta nejistota, jak se nakonec projeví, mne vždy nervovala. Dobře vím, že uniforma vše skrývá, takže vypadám bezpohlavně. Ale stejně mě začne slídivě zkoumat očima – culík špinavě blond vlasů s hnědou barvou a potem u kořínků, nehty nalakované načerno a spočívající na zbrani u boku, šedý

gumový svatební náramek na levé ruce, u něhož Finn trval na tom, abych jej nosila do práce, protože ten lesklý zlatý jsem vždycky zapoměla na prádelníku.

„Rozhodně dávám přednost tobě,“ řekne a zastrčí zbraň do džín.

„Pojďme si to nejdřív ujasnit. To, co se stalo minulý měsíc, byla chyba,“ vyletí mi slova z pusy. „Už se to nestane. Nikdy.“

„Co sis myslela, že míním tím nášupem? Mluvím o těch pár kouscích broskvového koláče, které zbyly.“

„Byla to chyba.“

„To mi došlo hned. Jedeš sem celou tu cestu, jen abys mi řekla tohle? Mimochodem, jak se má Huckleberry?“ Otevřu pusy a hned ji zavřu. Nechce se mi vykládat mu, že Finn si minulý týden sbalil věci a odešel ode mě, dva dny před slíbenými pěti lety.

„Někdo zahlédl ve tvém trucku dívku, když jsi jel předtím městem,“ pokračuju pevně. „Máš tam dívku, Wyatte?“ Očima významně sklouznu k šatům na prádelní šňůře, z nichž se pomalu stává vysušený strašák na ptáky.

„Žárliš?“ Odhákne zástěnu, ale zabouchne za sebou dveře. Tělo má napnuté a nevyzpytatelné, připravené, jako když hrál na střední škole v obraně, až se ozve písňalka, aby se uvolnilo něco divokého.

Lví oko. Takhle moje babička překřtila Wyatta, když jej poprvé uviděla, v jeho osmi letech, zatímco upíral svůj pohled na můj zátylek v kostelní lavici. Řekla mi, abych se *od toho kluka držela dál*. Po celý život babička lidi, s nimiž se setkala, nazývala dvěma slovy, jako kdyby byla náčelník indiánů.

S výjimkou mne. Říkala, že jsem záhada. Riskovala jsem, když jsem neměla. Byla jsem statečná, když jsem

neměla. Tak těžce jsem se drala na tento svět, až jsem se narodila s modřinou na jednom oku. Moje matka, obdivovatelka *Labutího jezera*, mi modřinu políbila a pojmenovala mne po umírající labuti Odette, čímž předurčila můj osud už od začátku.

Možná, že babička znala ta dvě správná slova – jen je nechtěla použít, aby nepodpořila prokletí své jediné vnučky. Nechala tu čest raději lidem z města, aby mi dali přezdívkou Netopyří žena.

Do mých deseti let umřely babička i máma na rakovinu prsu a moji výchovu nechali na policistech tohoto malého texaského města a jejich manželkách. Ti všichni i můj otec jsou teď pohřbeni na tomtéž hřbitově, nějakých tři sta metrů jeden od druhého, zatímco Wyatt a já stojíme proti sobě na přední terase a mezi námi se chvěje napětí.

„Co máš v úmyslu, Odette?“ Mínil to jako výzvu. Cítí, že jsem nerozhodná. Táta mi říkal, ať se do tohohle města nevracím. Ale také měl nevyslovené poslední přání, jež nikdy nepsal na papír, abych se nadále starala o Wyatta.

Najednou zaútočí včela, žene se proti mé ruce. Ustoupím a vrazím do hromady plechovek od barvy. Wyatt mě chytí za paži, abych našla rovnováhu, a já se dívám do očí, které většinu lidí donutí k útěku. Hodně z nich si myslí, že je schopný zabít, že už tak učinil minimálně dvakrát a možná víc než dvacetkrát. Já si myslím, že by zabít mohl, ale neexistuje žádné poprvé.

„Pokud jsi po cestě někoho sebral, prostě mi to řekni,“ prosím ho úpěnlivě. „Nějakou mladistvou, co utekla z domova a čekala na odpočívadle na kamion? Nic se nestalo. Nebo možná to hlášení, které jsem dostala, byly

jen povídačky? Jestli jo, nech mě projít dům, abych mohla říct, že jsem provedla potřebná opatření. Osvětli mi to. Ráda bych tu dnes byla první a jediná.“

Wyattovy prsty se mi zaryjí hlouběji do kůže, jak se rozhoduje – dávají mi najevo, že v duševní gymnastice mezi námi dvěma vždy vyhraje on.

„Pojďme jim všem dokázat, že se pletou, Wyatte. Pust mě dovnitř,“ naléhám.

Jeho pohledná tvář na sebe vezme bezelstnou podobu, jež mne od šestnácti let zcela hypnotizuje.

„Pojď dál, Odette. Pozdrav Trumanell.“

Přikývnu a překročím práh, i když vím, že Trumanell je pohřešována už deset let.

6

Na pohovce spatřím siluetu a na krátkou absurdní chvíli si skutečně pomyslím, že by to mohla být Trumanell.

Snažím se proniknout stíny v místnosti zcela odříznuté od slunce. Zavádím o záclonu, tu samou, v jejíchž lemech se nacházela kovová lžice na boty nebo stosedmdesátigramová plechovka mletého chilli. *Zbraně*, řekl mi Wyatt, když nám bylo šestnáct.

„Rozsviť,“ nařídím Wyattovi.

Sakra. Je tu dívka. Pořád jsem doufala, že jde jen o další kachnu. Tenké letní šaty, špinavé tak, že se nedá odhadnout barva, ji sotva zakrývají. Hlavu má schovanou v dlaních.

První věc, kterou udělám, je, že poodstoupím od Wyatta.

První věc, kterou si pomyslím, je, že dívka je mladičká, snad ani ne dospívající.

Nechce se mi věřit, že jí ublížil. Vážně ne. Ale uvnitř musí být z toho místa jak z Hitchcockova hororu pěkně vyděšená. Dům uprostřed ničeho. Muž povídající si s duchem.

Wyattův duševní stav je důvodem, proč sem pravidelně jezdím a kontroluju ho. Proč lidé nechávají na policii anonymní poznámky nebo telefonují hned poté, co se

Wyattův bílý pick-up Silverado objeví někde, kde podle nich nemá co dělat. Proč je pro každého prvním podezřelým, když se nějaká dívka starší třinácti let neobjeví hodinu po večerce, ačkoliv se zrovna se svým klukem a smotkem trávy dostala do sedmého nebe.

Občas si říkám, že by město nechalo Trumanell být, kdyby s ní Wyatt přestal mluvit. Popojdu kousek blíž. Dívka se ještě pevněji přitiskne k poduškárně na pohovce, jeden polštář vezme a ovine pažemi.

Nevidím jí dostatečně do tváře, abych zjistila, jestli mi není povědomá, jestli není někde odtud nebo jsem ji neviděla v seznamu pohřešovaných dívek z Texasu, který mám jako úvodní stránku v počítači. Kontroluju jej každé ráno, stejně jako to dělal můj táta, a hledám neexistující spojení s Trumanell. Nedává žádný smysl, že se by Trumanell stala obětí sériového vraha, který pobíhal po kukuřičných polích Texasu, aby nějakou tu oběť našel. Chci tím říct, jaký sériový vrah by s sebou vzal nejen dívku, ale i jejího tátu? Protože i Frank Branson je stále pohřešovaný, stejně jako jeho dcera.

Odkopnu stranou knížku rozplácnutou na podlaze. Poezie. Po konferenčním stolku jsou rozházeny drobné. Frank Branson měl ve zvyku hodit si mincí před láhví Jacka, a podle toho se rozhodl. Už jsem Wyatta viděla dělat totéž.

Nikdo v této místnosti si neužil nic dobrého, pomyslím si. Wyatt. Ta dívka. Já. Trumanell při své nekonečné cestě oblakem prachu a legend.

Vyndám zbraň a mávnu s ní na něho. „Nevím, co se tu děje, Wyatte, ale zůstaň tam na tom místě. U modrého křesla mamá Pat. Pod obrázkem Lily.“

Lila, jako vždy pronikavě krásná i tragická, je jedinou fotografií v této místnosti, co si pamatuju. Bylo mi šestnáct,

když jsem od Wyatta poprvé vyslechla příběh o Lily, a v tom věku mi její osud přišel spíše poetický než hrůzostrašný. Přemýšlela jsem nad tím, jestli existoval nějaký důvod, proč si vybrala červenou stuhu, na níž se oběsila, proč ne modrou, žlutou nebo zelenou. Později jsem nad tím uvažovala z hlediska fyziky – jak to, že se stuha nepřetrhla dřív, než jí zlomila vaz.

Před rokem jsem přesvědčila Wyatta, aby Lilu sundal ze zdi a odstranil rám. Čmáranice perem na zadní straně fotografie tvrdila, že se jmenovala Alice Dolingová, jenže v Bransonovic rodě nejsou žádní Dolingovi. Frank Branson ji vytáhl z koše u bazaru a vytvořil z ní jednu ze svých největších lží.

Přesto ji Wyatt opět pověsil zpátky na místo. Stále je tichým a neustálým svědkem toho, co se děje v tomto domě, zatímco Trumanellina tvář podezřele chybí.

Wyatt se ani nepřiblížil ke schodišti.

Stěny obývacího pokoje začínají šumět a přitahovat pozornost. Tu a tam jsou přilepeny malé kousky papíru s Wyattovým výrazným, šikmým rukopisem – Trumanelliny kousky moudrosti, které mu denně našeptávají.

Pokaždé, když překročím práh tohoto domu, je změt citátů větší. Počítám, že jednoho dne trumanellismus proroste stoly a křesly a podlahami, nahoru po schodech, ven z oken.

Přesunu pohled z dívky na Wyatta a Lilu. Být to kdokoliv jiný než Wyatt, dostal by želízka hned, jak jsem uviděla dívku na pohovce. Zavolala bych na pomoc kolegu. Nebyla bych osamocenou policistkou v tomto pokoji, snažící se zavolat.

Tolik historie. Tolik viny.

A samozřejmě moje velká chyba. Před třemi týdny a dvěma dny. Proto tady teď stojí Wyatt a má navrch, a já na něho mířím zbraní.

Ta moje část hledající výmluvu mi říká, že kdyby neexistovaly mobilní telefony, kdyby mě Finn tu noc vzal do náruče a řekl mi, že jdeme do postele, kdyby *Ber, nebo neber* nenabralo takové obrátky, že manžel musel po šedesáti čtyřech letech manželství žádat svou manželku *sedmkrát*, aby pořad ztišila, kdyby Texas nevypařil každý zasraný kousek rozumu do vzduchu – nešla bych do baru.

Nekopla bych do sebe pět panáků tequily.

Wyatt by nevstal z toho rohového boxu vzadu a cestou ven by se mi neotřel o holé rameno.

Náhodou? Schválně?

Záleželo na tom, když už to byl den špatné romantiky?

Hned v šest ráno jsem s partákem jela do domu, kde manžel zbil svoji manželku do bezvědomí, protože během sexu koukala do mobilu.

O pár hodin později jsem opatrně brala zbraň z třesoucích se rukou sedmaosmdesátiletého muže, jehož žena stále jako sloup seděla na vybledlé pohovce, zmate-na, proč má v rameni díru po kulce.

S partákem jsme ztišili televizi a vypadli z toho pokoje, v němž bylo 37 stupňů, zatímco krásné dívky v televizi otevřely kufříky s hlavní cenou, kterou nikdo nevyhrál.

Když jsem se konečně vrátila domů, chtěla jsem najít útočiště na nejchladnějším místě na světě nebo alespoň v manželově náručí. Ukázalo se, že šlo o jednu a tu samou věc.

„Nikdy bych neřekl, že tě překvapí násilná povaha lidí,“ pronesl Finn z postele, zatímco mě pozoroval, jak si sundávám uniformu. „Zabíjíme bez rozdílu, vždy jsme zabíjeli, vždy budeme. Lidi, které milujeme, lidi, které neznáme, sestry, bratry, manželky, děti, nejlepší přátele, sousedy, krysy, hady. Zabíjíme pro zábavu z oken aut a z posedů, pro patnáct minut slávy, protože samolepka na nárazníku hlásá *Republikán z nula procent*, protože televize je kurva moc hlasitá. Rád bych prohlásil, že zítřek bude jiný, ale bude to stejné.“ Otočil se a zavřel oči.

Finn je hodný chlap. Vzala jsem si ho především proto, že nedokázal lhát, aniž by mu na čele nezačala tepat žilka. A tak nikdy nelhal.

Ne že by neměl pravdu. Ale právě v té chvíli jsem od něho nechtěla slyšet, že život nemá naději. Nechtěla jsem lekci bystrozrakého právníka, který měl taky mizerný den.

A tak jsem šla do baru. Wyatt se o mne letmo otřel.

Chytla jsem ho za ruku ve chvíli, kdy otevíral dveře pick-upu.

Moment, kdy do mne Wyatt na tom parkovišti vstoupil, byl vítanou dávkou bolesti, dávno potřebnou.

Teď si Wyatt masíruje právě tu ruku, za niž jsem ho chytla, tu, kterou mu otec v deseti letech zlámal, a to tak, že ho shodil z traktoru. Wyatt říká, že na něho ruka od té doby mluví.

Když se tahle škrábe, znamená to, že má starosti. Vím toho o Wyattovi tolik, co bych nejraději vůbec nevěděla. Tolik důvodů myslet si, že je nevinný, i když se mu na pohovce klepe cizí dívka a mně se vaří střeva.